

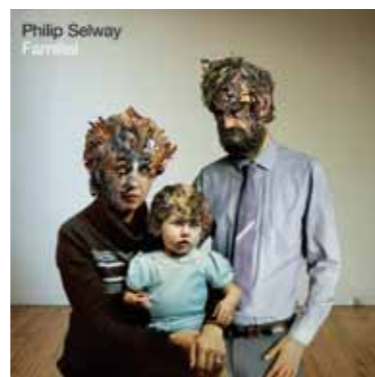
Banddrummers op solopad

Drummers van wereldberoemde bands moeten niet op de solotoer gaan. Dat is toch een beetje de heersende mening. Een mening die ook nog wordt gestaafd door harde cijfers, want slechts een enkele keer is een soloalbum van een banddrummer succesvol. En dan hebben we het meestal over drummers die in hun bands ook de vocalen voor hun rekening namen en songschrijver zijn. Alleen dit soort 'frontman-drummers' konden in de popgeschiedenis rekenen op echt solosucces. Phil Collins van Genesis en Don Henley van The Eagles zijn daar wel de bekendste voorbeelden van. In Nederland is solosucces van een drummer al helemaal een uniek fenomeen. Alleen de stevig op Phil Collins' *In The Air Tonight* geïnspireerde song *Rain In May* van Kayak-drummer en -zanger Max Werner schapte het in 1981 tot een grote hit. Onlangs brachten twee drummers van grote bands een cd onder hun eigen naam uit. Phil Selway van de Engelse pioniers Radiohead en Taylor Hawkins van Foo Fighters durfden het aan om de goden te tartten. Slagwerkkrant sprak met beiden over hun bijna onmogelijke missie.

tekst Jean-Paul Heck

Phil Selway verrast met ritmisch gedreven liefdesplaat

Phil Selway leek niet bepaald het type drummer dat de wereld ooit zou verrassen met een solo-cd. De immer bescheiden ritmebepaler van de Engelse supergroep Radiohead levert met *Familial* echter een verrassende liedjesplaat af. Saillant detail: Selway drumt zelf slechts op één van de nummers en laat voor de rest Wilco-drummer Glenn Kotche de honneurs waarnemen. 'Als een drummer zijn ego kan parkeren is hij tot grote dingen in staat.'

Voor mensen die Selway wat beter kennen is de release van *Familial* geen verrassing. In 2002 sprak ik met Radiohead-frontman Thom Yorke, en die was bij die gelegenheid bijzonder lovend over de muzikale kwaliteiten van zijn drummer. 'Phil heeft misschien wel de beste oren in de band. Hij heeft een hele duidelijke mening die hij ook nog eens prima weet te verwoorden. De groepsound van Radiohead komt voor een belangrijk deel overeen met zijn smaak. Hij is misschien nog wel een grotere innovator en durfal dan de rest van de mannen in de band.'

Kopjes en vuilnisbakken

Met extreme, zeg maar Radiohead-achtige fratsen valt het op *Familial* overigens nogal mee. En als drummer houdt Selway zich op zijn solodebuut hele-

maal rustig. 'Ik wilde er absoluut geen drummer-showcase van maken. De reden daarvoor is simpel. Bij Radiohead krijg ik alle mogelijkheden om mij als drummer te etaleren. In die band worden er nooit grenzen afgebakend. *Familial* is dan ook geen gefrustreerde poging van een drummer uit een bekende band om verloren terrein goed te maken.'

Dat is ook de reden waarom Selway slechts op één nummer de stokken zelf ter hand neemt. 'Ik vond mijn drumstijl gewoon niet altijd passen bij de songs die ik had geschreven. In eerste instantie hoorde ik in mijn nummers helemaal geen ruimte voor drumpartijen. Pas toen ik Glenn Kotche iets liet proberen, kreeg het toch een ritmische inkleding. Hij is een technisch zeer begaafde drummer, en vooral zijn percussieve manier van spelen paste er perfect in. Glenn gebruikt alles om resultaat te krijgen, van koffiekopjes tot vuilnisbakken, en geen

moment walst hij over de inhoud heen. Zo knap! Je kunt dan zelf wel krampachtig proberen te klinken als de drummers die jij bewondert, en die perfect in jouw songs passen, maar dat wilde ik dus niet.'

Emmers vol

Phil Selway schrijft al liedjes sinds zijn tienerjaren. 'Ik speelde in een schoolband waarin ik drumde, maar ook het merendeel van het songmateriaal schreef. Ik ben altijd enorm geïnteresseerd geweest in singer-songwriters. Toen ik bij Radiohead kwam, was echter al snel duidelijk dat er geen plaats was voor mijn composities. Ik heb er eerlijk gezegd ook nooit mee geleurd. Thom weet precies wat hij als componist in Radiohead wil, en het zou van een vreselijke ijdelheid getuigen als ik toch had geprobeerd om een plekje te creëren voor mijn eigen werk.'

Selway omschrijft zijn album overigens wel als 'ritmisch gedreven'. 'Het project zat al een tijdje in mijn hoofd. Zo'n vier jaar terug begon ik echt te geloven in een soloalbum. Ik heb eerst een aantal oude nummers van mezelf bewerkt, en ben daarna aan de slag gegaan met nieuwe composities. Ik had echt emmers vol met ideeën, maar voor mij was het belangrijkste om de instrumentaties in dienst te stellen van het sentiment van de song. Dat is iets wat ik heb geleerd van Neil Finn.'

Druk

De zanger-componist van de Nieuw-Zeelandse band Crowded House gaf Selway het laatste zetje om aan de slag te gaan. Finn vroeg Selway en Radiohead-gitarist Ed Ó Brien in 2008 om mee te doen met zijn *7 Worlds Collide Project*, dat hij toen voor de tweede keer organiseerde. 'Ik ging naar Nieuw-Zeeland om daar te gaan drummen. En opeens hoorden de andere muzikanten tijdens de repetities in de studio dat ik ook mijn eigen liedjes had. Bij die groep zaten bassist Sebastian Steinberg en violiste Lisa Germano (Bruce Springsteen; red.), en ook gitarist Pat Sansone en Glenn Kotche van Wilco. Gezamenlijk moedigden zij mij aan om iets met dat materiaal te gaan doen. Ik had meteen een goede klik met hen. Het is was voor mij van groot belang dat ik de juiste mensen kon samenbrengen, waardoor ik toch met enige zelfvertrouwen aan dit project kon beginnen.'

'Ik geef ruiterlijk toe dat ik in het begin erg onzeker was. Na bijna twintig jaar Radiohead ben je toch een bepaald soort comfort gewend en dat moet je opeens verlaten. Natuurlijk kijkt de hele wereld mee als Radiohead een nieuw album uitbrengt, en al zal dat in mijn geval een stuk minder zijn, die bandbekendheid geeft toch druk. Ik moest ook mijn songschrijverschap vanaf de grond opbouwen en uiteindelijk letterlijk mijn eigen stem vinden. Bij Radiohead zing ik veel tweede stem, maar een cd vol zingen is toch wel even iets anders. Daarnaast moest ik werken aan mijn gitaarspel.'

Vruchtbaar

Eerst stelde Selway voor zichzelf een compilatiealbum samen met muzikale voorbeelden. 'Daarop stond onder meer werk van Bonnie Prince Billy en Lisa Germano. Met hun sound in het achterhoofd ben ik de songs verder gaan uitwerken.' Tijdens het opnameproces werd hij overigens hartstochtelijk gesteund door zijn collega's van Radiohead. 'Zeker ook Thom probeerde mij echt te voeden. Hij weet als geen ander dat het vruchtbaar is voor Radiohead als bandleden hun creativiteit ook in hun eigen pro-

jecten stoppen. In de band valt uiteindelijk alles toch samen.'

Over Radiohead gesproken. Deze zomer zitten de heren in een Engelse studio om de laatste hand te leggen aan een nieuwe cd. 'Het gaat heel voortvarend en als drummer krijg ik wederom alle ruimte.' Dat er ooit een meer drumsgeoriënteerde solo-cd van Selway uitkomt, sluit hij niet uit. 'Maar

dat zal dan veel meer avant-garde zijn. Voor mijn akoestische liedjes laat ik mijn drumstel voor wat het is.' ■

www.philippselway.com
artistpage op Slagwerkwereld.com; zie ook nieuwsbericht
Slagwerkers in actie voor vrede in Sudan (video)

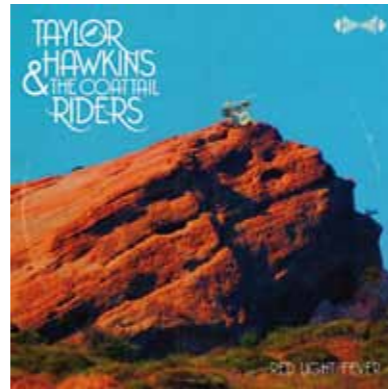
Bella Union

Selway: 'Toen ik bij Radiohead kwam, was al snel duidelijk dat er geen plaats was voor mijn composities'

Taylor Hawkins pakt uit met ouderwetse glamrock

Taylor Hawkins heeft meer in zijn mars dan zijn energieke, stokken-zwiepende drumwerk bij Foo Fighters doet vermoeden. De ervaren powerdrummer bracht onlangs met Taylor Hawkins And The Coattail Riders z'n tweede album *Red Light Fever* uit; een cd waarop de Amerikaan zijn voorliefde voor ouderwetse glamrock etaleert. Is hij de zoveelste drummer die zich op een heilloos solopad begeeft? 'Ben je gek. Drummers zijn de enige muzikanten met smaak.'

Dat Taylor Hawkins altijd al soloambities had, was al duidelijk toen hij bij de voormalige superster Alanis Morissette drumde. De zangeres verklaarde destijds in een interview: 'Al mijn muzikanten zijn ambitieus, maar volgens mij heeft vooral Taylor de drive, het doorzettingsvermogen en vooral ook het talent om ook iets in z'n eentje te doen.' De 38-jarige Texaan kan bijna twaalf jaar na die uitspraak van de Canadese zangeres wel lachen om haar voorspellende gaven. 'Ik ben altijd bezig met muziek en dat was ik ook al in die periode met Alanis. Alleen was het indertijd onmogelijk om een compositie van mij er bij haar door te krijgen. Bij Alanis beslisten op een gegeven moment ook de grote bazen van de muziekindustrie. Je wordt dan gereduceerd tot begeleider en daar houdt het dan ook mee op.'

Volledig los

In diezelfde periode speelde Hawkins overigens ook bij de experimentele groep Sylvia, later omgedoopt

tot Anyone. 'In die band kon ik mezelf voor het eerst echt ontplooiën als componist. Daar heb ik geleerd om een totaal muzikant te worden.' Het solovirus kwam de laatste tien jaar telkens weer bovenborrelen, maar pas in 2004 wist Hawkins, tussen de drukke Foo Fighters-bedrijven door, zijn eigen groep te formeren. 'Taylor Hawkins And The Coattail Riders is de groep waarin ik alles kan doen. Over the top drummen, zingen, gitaar spelen en ook nog eens al mijn gekke ideeën dumpen.' Dat doet hij samen met bassist Chris Chaney, waarmee hij eerder bij Morissette speelde, en gitarist Gannin Arnold.

Hawkins kijkt met gemengde gevoelens terug naar de gelijknamige debuut-cd die zes jaar terug het levenslicht zag. 'Ik was zelf enorm trots op die plaat, maar niemand wilde eraan. Het album is uiteindelijk alleen in Amerika officieel verschenen. Het was overigens ook wel een snel gemaakt product. We zaten met een enorme tijdsdruk, omdat we met de Foo Fighters het album *In Your Honor* moesten opnemen.'

Met zijn drumwerk was Hawkins overigens wel hartstikke tevreden. 'Bij Sass Jordan, Morissette en wat minder bij de Foo Fighters, speel je toch altijd dienend, al krijg ik van Dave Grohl alle ruimte. Maar bij de Coattail Riders is de begrenzer uit de auto gesloopt. Tja, dat is nou net iets wat je bij mij niet moet doen. Dan ga ik los, volledig los.'

Helden

Dat is ook te horen op *Red Light Fever*. 'Ik heb die cd gemaakt met al mijn helden in mijn hoofd: Led Zeppelin, David Bowie, Queen en The Sweet. Daar doe ik niet moeilijk over. Ik krijg van veel mensen te horen dat het geluid erg aanleunt tegen de glamrock-sound van The Sweet. Dat is voor mij het ultieme compliment, want hen reken ik samen met Led Zeppelin, Queen en Thin Lizzy tot de beste rockbands uit de jaren zeventig.'

Hawkins: 'Drummers zijn binnen een band toch vaak de mensen met het overzicht'

Overigens niet in de laatste plaats door het drumwerk van Sweet-drummer Mick Tucker. Voor velen een vergeten naam, maar niet voor Hawkins. 'Mick Tucker was in de jaren tachtig met terugwerkende kracht mijn held. Ik heb zelden een drummer gehoord, en zeker ook niet gezien, met zoveel power, drive en snelheid. En dan die hoge tweede stem van hem... Tucker definieerde het glamrockdrummen. Het grappige is dat Roger Taylor er precies zo over denkt.'

Missie

Het noemen van de naam van de Queen-drummer is niet geheel toevallig. Hawkins en Dave Grohl zijn al jaren erg goed bevriend met Roger Taylor en Queen-gitarist Brian May. Zo zong Grohl mee op de laatste Queen-plaat *The Cosmos Rocks* en deden de Queen-leden weer mee op albums van Foo Fighters. Taylor en May zijn ook van de partij op *Red Light Fever*. 'Ik beschouw hen echt als vrienden. Het zijn waardige, nette, maar tevens supermuzikale mensen die in Queen in staat waren om hun intellectuele te gebruiken om superrock te spelen. Dat sommige drummers menen dat Roger wel smaakvol maar weinig technisch speelde, is een gebrek aan muzikaal inzicht. Hij was in staat om elke drumpartij betekenis >>

Tina Kohonen

Vijf memorabele soloalbums

Natuurlijk hebben drummers als Tommy Lee, Stewart Copeland, Travis Barker, Joey Jordison en Chad Smith regelmatig buiten het bandpotje gepist, maar de lijst van drummers uit superbands die zich echt aan solowerk waagden, is niet indrukwekkend. Wij selecteerden de vijf meest memorabele albums van topdrummers uit superbands.

1. Phil Collins (Genesis) - Face Value (1981)

Na zijn scheiding was muziek voor de Genesis-drummer de enige therapie. *Face Value* werd in februari 1981 zonder noemenswaardige promotie uitgebracht, maar explodeerde door de single *In The Air Tonight*. Na zijn doorbraak als soloartiest kende Collins nog veel grotere successen, maar dit album, met persoonlijke statements als *No Jacket Required* en

But Seriously, blijft artistiek gezien zijn absolute meesterwerk, als drummer en als componist.

2. Don Henley (The Eagles) - The End Of The Innocence (1989)

Dat drummer Don Henley na het uiteenvallen van The Eagles op solopad zou gaan, was geen grote verrassing. Als belangrijkste leadzanger en medecomponist, had hij genoeg inhoud. Vanaf zijn eerste

soloalbum *I Can't Stand Still* (1982) verraste de Texaan echter vriend en vijand met innovatieve popliedjes, waarbij hij het gebruik van elektronica niet schuwde. Op zijn derde soloalbum *The End Of The Innocence* kwam alles samen.

3. Ringo Starr (The Beatles) - Ringo (1973)

De meest besproken drummer uit de pop-geschiedenis heeft al vijftien soloalbums op zijn naam staan. Zijn derde plaat *Ringo* was commercieel en artistiek de meest succesvolle oefening. Een rij aan sterren, zoals Marc Bolan, Billy Preston en drummer Jim Keltner, maar ook de aanwezigheid van George

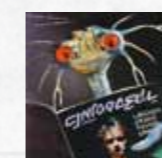
Harrison en John Lennon, maakten van *Ringo* een genietbare solotrip.

4. Mick Fleetwood (Fleetwood Mac) - The Visitor (1981)

Mick Fleetwood heeft met zijn solowerk nooit commercieel succes nagestreefd. Dat werd al meteen duidelijk toen hij debuteerde met *The Visitor*. Een plaat die hij in het West-Afrikaanse Ghana opnam. Sterren als George Harrison en Lindsey Buckingham schoven ook aan, maar *The Visitor* was toch vooral het ritmische geestkind van Fleetwood zelf. Vooral de nieuwe versie van *Rattlesnake Shake* met voormalig Fleetwood

Mac-gitarist Peter Green klinkt nog steeds bijzonder fraai.

5. Roger Taylor (Queen) - Fun In Space (1981)

Fun In Space, het eerste soloalbum van Queen-drummer Roger Taylor, flopte behoorlijk, mede omdat de drummer niet in staat was om enige promotie te doen. Hij speelde op het album, dat bol staat van de synthesizers, bijna alles zelf in. Velen vonden zijn tweede soloalbum *Strange Frontier* (1984) evenwichtiger, maar *Fun In Space* is verrassend en spannend. Volgens Queen-gitarist Brian May was *Fun In Space* voor Taylor de aanzet om later de synthesizergedragen Queen-hits *Radio Ga Ga* en *A Kind Of Magic* te componeren.

Hawkins: 'Bij de Coattail Riders is de begrenzer uit de auto gesloopt'

>> te geven zonder ooit uit de bocht te vliegen. Dat was voor mij ook een missie op *Red Light Fever*?

De invloed van Roger Taylor gaat overigens verder. 'Ik weet nog dat hij in 1981 zijn eerste soloplaat *Fun In Space* uitbracht. Het klonk heel anders dan Queen en had veel Bowie-invloeden. Het was trouwens sowieso een bijzonder jaar, want Phil Collins kwam in 1981 met *Face Value*. Opeens bleken drummers meer te kunnen dan alleen op potten en pannen slaan.'

Lange weg

Hawkins is nog altijd op zoek naar zijn eigen unieke geluid. 'Soms denk ik het te hebben gevonden, maar dan hoor ik weer Stewart Copeland of Tony Williams en denk ik: mannetje, je hebt nog een lange weg te gaan. Een paar jaar terug zag ik Steely Dan spelen en de drummer was Keith Carlock. Nadat ik hem had zien spelen, was ik voor mijn gevoel weer terug bij af; hij is zo eigenzinnig en raak.'

Hawkins, die opgroeide met het drumwerk van Neil Peart, Terry Bozzio en Bill Bruford op zijn platenspeler, is er vast van overtuigd dat drummers in staat zijn om buiten hun vaste groepsverband met heel goed solomateriaal te komen. 'Ik ga hier geen lans breken voor solo-cd's van drummers, maar binnen de band zijn zij toch vaak de mensen met het overzicht. Ik had het daar tijdens de opnamen van *Red Light Fever* over met gitarist Elliot Easton. Hij was de gitarist van de band The Cars, die in Amerika erg groot waren. Ik vond zijn solo's echt liedjes binnen een liedje. Wat bleek? Hij was ooit begonnen als drummer en had zich altijd geërgerd aan doelloze gitaar- en toetsensolo's. Drummers zijn volgens mij de enige muzikanten met smaak.' ■

www.taylorhawkins.com
 artistpage op Slagwerkwereld.com
 Een te gekke live-uitvoering van *Not Bad Luck* vind je op Youtube (zoek op 'taylor hawkins not bad luck jimmy kimmel')

2010 NEW PRODUCT HIGHLIGHTS

DRUM KEY (VICKEY)
Stylish, wearable tool of the trade.

EXTREME VIC GRIP (X5AVG & X5BVG)
Available in wood and nylon tips.

DESIGNER STICK BAGS CAMO, PLAID & SKULLS
Hip, affordable and carry 24 pairs of sticks.

KINETIC FORCE (5AKF & 5BKF)
A 5A and 5B with a metal weight added to the butt end.

AB MUSIC
 SWEYNBEERSTRAAT 11
 1982 ZEMST, BELGIUM
 +32 15 33 8000
 info@abmusic.be
 www.abmusic.be

VIC FIRTH
 WHEN IT MATTERS, ASK FOR VIC
VICFIRTH.COM